

Pondělí 2. postního týdne

📖 Da 9,4b-10; Lk 6,36-38

Dan 9,4b-10

Pane, Bože veliký a strašný, který zachovávaš smlouvu a milosrdenství těm, kdo tě milují a zachovávají tvá přikázání: Zhřešili jsme, provinili jsme se, jednali jsme bezbožně, vzbouřili jsme se a odchyliili od přikázání a nařízení. Neposlouchali jsme tvé služebníky proroky, kteří tvým jménem mluvili k našim králům, knížatům, našim otcům i všemu lidu země. Tobě, Pane, sluší přiznat spravedlnost, nám však hanbu na tváři, jako se dnes (skutečně hanbí) judští mužové i jeruzalémští obyvatelé a všichni Izraelité, blízcí i dalecí, ve všech zemích, do nichž jsi je vyhnal pro nevěrnost, které se vůči tobě dopustili. Hospodine, nám se sluší hanbit ve tváři, našim králům, knížatům a našim otcům, neboť jsme zhřešili proti tobě. Avšak, Pán, náš Bůh, **at' má s námi milosrdenství a odpustí nám, neboť jsme se proti němu vzbouřili, neposlouchali jsme hlas Hospodina, našeho Boha**, abychom kráčeli v jeho zákonech, které nám dal skrze své služebníky proroky.

Lk 6,36-38

Ježíš řekl svým učedníkům: „**Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesuďte, a nebudete souzeni, nezavrhuje, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří zas vám.**“

➔ **K evangeliu: *Být milosrdný (podle S. Faustiho)***

My žijeme proto, že jsme byli „omilostnění“, a tak „omilostňujeme“ druhé (srov. Ef 4,32): já sám žiji, nebo umírám podle toho, zda odpustím, nebo neodpustím. Bůh mi odpustil jako první, a tak mi dal život. A nyní můj život a smrt a život a smrt druhého jsou vázány na milost, kterou uděluji, nebo odmítám dát. Máme skutečně s Bohem spoluodpovědnost za to, jak v dějinách hospodaříme s kapitálem jeho milosrdenství. Když prominu, zachráním sebe i druhého; když neprominu, odsoudím sebe a také druhého k vyloučení z takové veliké milosti (Mt 18,21-35). Jsem jako kohoutek, který má moc dát, nebo zadržet vodu života, jejímž pramenem je Kristus.

Jedinou podmínkou k tomu, aby nám Bůh odpustil, je odpustit druhým (Mt 6,14n; 18,21-35). Ne že by Bůh své odpuštění odpíral; ale pokud my neodpustíme, ukazujeme tím, že tím darem opovrhujeme a zahazujeme ho, že neznáme Otcovu lásku a nežijeme z ní.

Poslední soud spásy/záhuby nekoná Bůh, ale já; a to ne v nějaké neurčité a neznámé době, ale teď, v každodenním vztahu k svému bratru či sestře! To je milosrdenství Boží: soud nad námi ponechává Bůh nám hříšníkům; je to ten soud, který vyslovujeme nad druhými!

✠ **MODLITBA (A. Pereira)**

Dívám se nazpět na ulice, místnosti, stoly. Zvláště na lidi na ulicích, v místnostech, u stolů. Mluvil jsem s nimi, usmíval jsem se na ně. Pracoval jsem s nimi a jedl. – Setkával jsem se s nimi a některý jsem šel možná na nervy. To jsem dělal lidem, to jsem dělal sobě. Odpusť mi, zůstaň se mnou.

